

สี่พันตร

บทที่ 30

ทิพย์ร้องกรีด ผวาเข้าคุกเข้าตัวสั้นอยู่ข้างๆ อย่างทำอะไรไม่ถูก  
“คุณลอร์ช...! คุณถูกยิง...!”

มือบางสั้นๆ ปลดกระดุมเสื้อเครื่องแบบให้ เห็นเสื้อสีขาวตัวใน  
มีเลือดสีแดงสดเประอะเป็นหย่อมกว้าง ชายหนุ่มนี้ว่าหน้าอย่างเจ็บปวด  
...ยังหวังจะพาทุกคนไปสนามบิน

“เราต้องไปจากตรงนี้... ถ้าออกไปที่ถนนใหญ่จะหาความ  
ช่วยเหลือได้ง่ายกว่า....”

คนอื่น ๆ มุงเข้ามา “คุณเจ็บมากหรือเปล่า”

แทนคำตอบ ชายหนุ่มแข็งแรงหยิบโทรศัพท์ออกมาติดต่อ  
คนในกลุ่มซึ่งมีโทรศัพท์ที่รับสัญญาณได้ก็พยายามขอความช่วยเหลือ  
อย่างร่อนรน น้ำเสียงพูดของชายหนุ่มขาดๆ หายๆ ไบสีหน้า  
ซีด ผื่นความเจ็บปวดไว้อย่างเต็มที่

“เขาจะส่งรถมา แต่เราต้องออกไปที่ถนนใหญ่เขาจึงจะหาพบ”

“คุณจะไปได้อย่างไร บาดเจ็บขนาดนี้” ชายคนหนึ่งถาม

“ผมยังไปไหว”

“คุณต้องห้ามเลือดก่อน” ทิพย์ร้องออกมา

ทุกคนมองหาแถบผ้า พวกผู้หญิงที่มีส่วนเกินของเครื่องแต่งกาย  
รีบหยิบยื่นให้ ในที่สุดแผลที่มีเลือดไหลก็ถูกผูกมัดไว้เช่นเดียวกับชาย  
คนขับรถ ที่ศีรษะบวมปูดและมีรอยแตกจนเลือดไหลซึม

ผู้ชายในกลุ่มประคองให้ชายหนุ่มลุกขึ้น แต่ว่าเดินไปไม่กี่ก้าว  
เขาก็ทรุดลงนั่ง สีหน้าซีดเผือด หอบหายใจแรงเพราะความเจ็บปวด  
“พวกคุณไปกันก่อนเถอะ... ไม่ต้องเป็นห่วงผม...”

“เราจะทิ้งคุณไว้ได้อย่างไร”

“ผมดูแลตัวเองได้... แล้วจะมีคนมารับผมเอง...” เขากัดฟัน  
ข่มความเจ็บปวด ไบหน้าเผือดปรากฏหยาดเหงื่อผุดพราย

ทิพย์พูดเสียงสั้น น้ำตาซึม “ฉันจะอยู่กับคุณ”

“คุณต้องไปกับกลุ่ม...”

ทิพย์หันไปหาคนอื่นๆ “ฉันจะอยู่ พวกคุณรีบไปกันเถอะคะ  
ไม่อย่างนั้นจะคลาดกับรถที่ออกมาตามหา”

ลอร์ชค้านว่า “ไม่ได้นะ คุณทิพย์...”

ทิพย์ไม่ฟังเสียง ไบหน้าอ่อนซีดเผือดแต่ยังแสดง ความมุ่งมั่น  
“รีบไปกันเร็วๆ อย่าให้เสียเวลาเลยคะ ถ้าพบใครแล้วโปรดมารับเรา  
ด้วย”

คนอื่น ๆ ลังเล แต่ก็ต้องการที่จะออกไปยังถนนใหญ่ให้เร็วที่สุด

“แล้วเราจะตามคนกลับมา”

กลุ่มคนพากันเดินแกมวิ่งห่างออกไป ลอร์ชมองตาม พึมพำว่า  
“ท่านนายพลต้องตำหนิผมแน่ๆ....”

เธอเสียงสั้น “ตำหนิแน่ถ้าคุณไล่ฉันไป... คุณมีหน้าที่ดูแลฉัน  
ไม่ใช่หรือคะ”

“คุณน่าจะอยู่กับกลุ่ม...”

“ฉันต้องอยู่กับคุณ”

ลอร์ชใช้โทรศัพท์อีก เสียงจากอีกฝ่ายขาดๆ หายๆ แเบตเตอร์  
อ่อนลงทุกทีเพราะถูกใช้งานมากกว่าปรกติในช่วงไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมา

“เขาจะส่งคนมา...”

“คุณเจ็บมากไหม ฉันจะช่วยอะไรคุณได้บ้างคะ”

“ช่วยอย่าเป็นอะไรไปก็พอครับ” คนตอบมีสีหน้าซีดเผือด

ทิพย์ซบเหงื่อให้ “อย่าห่วงขื่อนั้นเลยคะ”

ถนนที่มืดและเปลี่ยวเมื่อครู่ก่อน เริ่มมีผู้คนหนาขึ้น หญิงสาว  
วิ่งไปขอความช่วยเหลือ แต่ทุกคนตอบโต้ด้วยภาษาท้องถื่นแล้วรีบร้อน  
ผ่านเลยไปโดยไม่ยอมเสียเวลาหยุดดูด้วยซ้ำ ทิพย์มองชายหนุ่ม  
อย่างวิตก เห็นเหงื่อซึมไบบหน้า ได้ยินเสียงครางเป็นระยะ ทั้งๆ ที่  
ชายหนุ่มพยายามที่จะข่มกลั้นความเจ็บปวดไว้อย่างที่สุด

เธอใจเสียแต่ก็ฝืนใจทำเป็นเข้มแข็งให้กำลังใจอีกฝ่าย

“อีกสักครู่ก็จะมีคนมาพาเราไปจากที่นี่ ทำใจดีๆ วั้นะคะ”

ชายหนุ่มรู้ว่ามีความหวังอยู่เพียงน้อยนิด แต่ก็ยังฝืนหัวเราะ

“ตกลงจิง... ผมผ่านสนามรบ... ผ่านเหตุการณ์คับขันมากมาย... แต่ตอนนี้กลับมาสืบท่าเพราะนักเลงไม่มีอันดับคนหนึ่งเท่านั้นเอง”

“โอ้ อะไรๆ ก็เกิดขึ้นได้ทั้งนั้น มันเป็นเรื่องที่ไม่มีใครคาดถึง แต่ถึงอย่างไร วันนี้ฉันก็ได้เห็นแล้วว่าคุณเป็นคนกล้าหาญแค่ไหน”

“ขอบคุณครับ... คุณ... ก็เป็นผู้หญิงที่กล้าหาญมากเช่นกัน...”

“อะไรได้คะ ฉันกลัวแทบแย่”

พอพูดถึงคนกล้าเธอก็นึกถึงซลัมภู แต่เขาก็กำลังอยู่ในความดูแลของแพทย์ในที่ปลอดภัย แล้วลอร์ซเล่า จะได้รับการช่วยเหลือทันเวลาหรือเปล่า เลือดกำลังไหลออกมา เขาอาจจะหมดสติเมื่อไรก็ได้

เธอชวนพูดเพื่อให้เขารู้ตัว “ถ้าฉันรู้มาก่อนว่าจะต้องมาติดอยู่ที่นี้ คงเรียนภาษาท้องถิ่นของลองปริมาบ้างแล้ว”

“ถึงจะพูดกันเข้าใจ... ก็ไม่มีใครช่วยเราอยู่ที่ในเวลาแบบนี้...”

“นั่นซีคะ ทุกคนต้องหวังตัวเองและครอบครัวกันทั้งนั้น”

เสียงโทรศัพท์ดังเรียก ทิพย์รีบคว้าขึ้นมาพูด เสียงอีกฝ่ายพรั่าและขาดเป็นช่วงๆ

“รถกำลังออกมาแล้ว คุณอยู่ตรงไหน”

ทิพย์ส่งโทรศัพท์ให้ลอร์ซ ชายหนุ่มพยายามที่จะบอกทิศทาง แต่ก็ทำไม่ได้ดีนัก ด้วยเหตุที่เป็นเพียงคนแปลกถิ่นที่รู้จักลองปริและน้องเบนแต่ในแผนที่เท่านั้น มีกลุ่มคนถือหีบห่อข้าวของรีบรุดผ่านมา ลอร์ซจึงยื่นโทรศัพท์ให้เธอ

“ให้.. ให้พวกนั้นช่วยบอกทาง...”

ทิพย์รับโทรศัพท์วิ่งเข้าไปหา คนท้องถิ่น รับโทรศัพท์แบบหูแล้วก็ส่งต่อ เกียงกันให้คนอื่นพูดแทน รถเครื่องคันหนึ่งชะลอลงแล้วหยุดใกล้ๆ คนขับมองอย่างสนใจส่งเสียงถามด้วยภาษาท้องถิ่นที่หญิงสาวไม่เข้าใจ แต่ชายที่กำลังถือโทรศัพท์หันไปตอบแล้วส่งมันให้เขา ทิพย์เฝ้ารอรอยยิ้มอย่างร้อนใจ หวังใจว่าเบตเตอร์จะหมดเสียก่อน

ชายนั้นรับไปฟังด้วยสีหน้าประหลาดใจแต่แล้วก็เข้าใจ กรอกเสียงพูดตอบโต้เหมือนกำลังบอกเส้นทาง เสียงที่ขาดๆ หายๆ ทำให้เขาเลื่อนโทรศัพท์จากหุ่มามองดูหลายครั้ง แล้วที่สุดก็พารถวิ่งจากไปเฉยๆ โดยไม่ยอมคืนโทรศัพท์ให้

“เดี๋ยว... เดี๋ยวก่อน...” ทิพย์ร้องลั่น วิ่งตามไปได้ไม่กี่ก้าวก็ต้องหยุด หันมาหากลุ่มคน “เขาเอาโทรศัพท์ไปแล้ว ช่วยหยุดเขาไว้ที”

แต่จะมีใครเดือดร้อนด้วยก็หาไม่ ทุกคนทำที่เหมือนไม่ใช่ธุระ “อย่างน้อยก็ช่วยคนเจ็บด้วย...โปรดเถอะ เขาต้องการหมอ...”

ไม่มีใครสนใจจะฟังอีกต่อไป กลุ่มคนเคลื่อนจากไปทิ้งเธอไว้กับความรู้สึกสิ้นหวัง เธอปาดน้ำตาเมื่อเดินกลับมาหาลอร์ซ

“พวกเขาไปกันแล้ว... โทรศัพท์ก็ถูกฉกไปด้วย... ฉันควรจะทำยังไงต่อไปดี...”

คนเจ็บพูดด้วยน้ำเสียงที่ขาดเป็นช่วงๆ “คุณย้อนกลับไปตามทางที่เราเข้ามา... หากถนนใหญ่ให้พบ... แล้วรอความช่วยเหลืออยู่ที่นั่น...”

ทิพย์กลืนสะอื้นไว้ในอก “พวกเราไปขอความช่วยเหลือกันแล้วเรารอกันอยู่ที่นี้ดีกว่า”

“คุณต้องไปเดี๋ยวนี...”

“ไม่ค่ะ”

“ผมจะลองลุกขึ้นเดิน” ชายหนุ่มขยับตัวแต่แล้วก็ต้องโน้มหน้าเพราะความเจ็บปวดและไร้เรี่ยวแรง แขนขาของเขาหนักอึ้งคล้ายท่อนเหล็กที่แม้แต่จะขยับก็แสนยาก

ทิพย์ยึดไหล่เขาไว้ “อย่าค่ะ เลือดคุณจะไหล อยู่เฉยๆเถอะ... ประเดี๋ยวก็จะมีคนมาตามหาเรา พวกนั้นคงกำลังพาคนมา...”

“ท่านนายพลต้องไม่ทิ้งคุณทิพย์ วางใจเถอะครับ”

“ค่ะ ฉันก็เชื่ออย่างนั้น”

เธอพูดเออออทั้งที่ไม่มั่นใจ ประคองให้เขานอน ทุกคนต่างก็เป็นห่วงกลัวว่าเครื่องบินจะออกโดยไม่รอ เพื่อความปลอดภัยของท่านนายกรัฐมนตรีนและผู้ติดตาม ซึ่งล้วนแต่เป็นนักการเมืองและผู้มีอำนาจหน้าที่ของแผ่นดิน ท่านนายพลคงไม่มีข้ออ้างใดจะมาดึงคนทั้งหมดให้รอเธอ ในเมื่อสำหรับคนอื่น ๆ เธอเป็นเพียงสาวนาฏศิลป์คนหนึ่ง

เท่านั้นเอง

ทุกครั้งที่ได้ยินเสียงรถ หญิงสาวจะลุกขึ้นโบกมือเผื่อว่าจะเป็นคนที่มาตามหา แต่ไม่มีใครหยุดรถนอกจากชะลอดูเพียงชั่ววูบเท่านั้น

“อีกประเดี๋ยวค่ะ อีกประเดี๋ยว...”

ชายหนุ่มหลับตาทอดถอนใจ

“คุณน่าจะออกไปที่ถนน...”

เธอบีบมือเขาเบาๆ “เล่าเรื่องของคุณให้ฉันฟังบ้างได้ไหมคะ”

“เรื่องอะไรครับ”

“อะไรก็ได้ เรื่องที่บ้านคุณ พ่อแม่พี่น้อง คนรัก... จริงๆ ฉันไม่เคยรู้เลยว่าคุณมีครอบครัวแล้วหรือยัง”

สีหน้าของเขาคอเอมขึ้น แม้จะขีดเผือดขึ้นหนึ่ง

“ลูกชายของผมเพิ่งจะอายุสองขวบเท่านั้นเอง”

“คุณไม่เคยพูดถึงเขามาก่อนเลย..... เขาคงน่ารักมาก”

“ตัวอ้วนๆ...แต่ชนและช่างพูด... เขาอยากรู้ไปหมดทุกอย่าง...”

“เด็กฉลาดก็อย่างนี้” เธอทำน้ำเสียงร่าเริง “ฉันชอบเด็กๆ... จะไม่เบื่อเลยเวลาไปเยี่ยมสถานเลี้ยงเด็ก ฉันดูแลอยู่หลายที่”

ลอร์ชทอดถอนใจ เธอรับถามต่อ

“ลูกชายคุณโชคดีที่มีคุณเป็นพ่อ เขาชื่ออะไรคะ”

“ทุกคนพร้อมใจกันเรียกเขาว่าหมูอ้วนซะ”

เธอหัวเราะ “หมูอ้วน... แล้วภรรยาคุณล่ะคะ”

“เธอเป็นคนสวย มองโลกในแง่ดีเสมอ...” เสียงของเขาขาดหายไปชั่วครู่ “เธอไม่เคยคิดว่าผมจะมีอันตราย..... ไปหัสตินครั้งนี้... เธอพูดว่าดีที่ผมจะได้มีโอกาสใกล้ชิดท่านผู้ใหญ่... จะได้ก้าวหน้า.....”

“และคุณก็จะมีจริงๆ กลับไปครั้งนี้คุณต้องได้เลื่อนตำแหน่งแน่ๆ เลยค่ะ คุณคงได้เป็นนายพลที่หนุ่มและหล่อที่สุดคนหนึ่ง”

“ผมนึกภาพไม่ออกเลย.....”

“ฉันจะรายงานเรื่องของคุณทันทีที่ทำได้ จากนั้นไป โสภสจะให้การต้อนรับคุณอย่างสมเกียรติทุกเวลา”

“ขอบคุณครับ”

“พาครอบครัวของคุณไปเที่ยวโสภสนะคะ”

“ผมจะพาไป.....” เสียงของเขาขาดหายไป

เสียงปิ่นและเสียงระเบิดดังแว่ว ทิพย์ตีบทันจนคิดเรื่องพูดคุยไม่ได้ แต่ถ้าไม่ชวนพูดให้รู้ตัว ชายหนุ่มอาจหมดสติเมื่อใดก็ได้

“เรามาร้องเพลงกันดีกว่านะคะ”

“ผมนึกเนื้อเพลงไม่ออก...”

ทิพย์นึกถึงเพลงที่เธอเคยได้ยินเขาร้อง ...หากเราต้องจากกันจะเป็นด้วยเหตุใด..... เธอได้แต่นิ่งเงียบด้วยลำคอที่ตีบทัน

จู่ๆ ลอร์ชก็พิมพ์คำร้องเพลงนั้นขึ้นมาด้วยน้ำเสียงขาดๆ หายๆ

“...จะไปไหนหนิ... จะไปยืนเคียงข้างเธอ... จะอยู่ดูแลเป็นเพื่อนเธอ เพื่อให้เธอได้สบายใจ.....”

น้ำตาเธอไหลวูบผืนร้องประสานเสียงกระท่อนกระแท่น

เสียงรถเครื่องดังแว่วทำให้ทิพย์ไหวตัว เห็นแสงไฟเคลื่อนมาจากระยะไกล เธอผุดลุกขึ้นยืนทันที โบกมือเมื่อรถคันนั้นเข้ามาใกล้ เห็นชายหญิงเกาะกันโดยมีห่อสัมภาระรุงรัง

“ช่วยด้วย มีคนเจ็บหนักอยู่ที่นี้”

ชายหญิงสองคนนั้นตอบสนองในอาการร้อนรนด้วยภาษาท้องถิ่นที่ทิพย์ไม่เข้าใจ เธอพยายามที่จะสื่อสารด้วยทั้งภาษาไทย อังกฤษ ฝรั่งเศส และภาษาท้องถิ่นโสภสและหัสตินที่เธอพอรู้บ้าง ทั้งสองคนมองตามมือเธอแต่ไม่มีท่าทีว่าใครจะใส่ใจร่างที่นอนระทวยอยู่ข้างทาง

“เขาต้องการหมอโดยด่วน โปรดช่วยเขาด้วย”

ทั้งสองคนชี้ไปทางด้านหลัง พยายามจะบอกอะไรเธอสักอย่าง ทิพย์พอจับใจความได้ว่ามีคนกำลังมาตามหาพวกที่มาจากเครื่องบิน... เธอชะเง้อมองตามมือด้วยความหวัง

ข้ามพื้นที่ว่างเปล่ากร้าง เธอเห็นแสงไฟวับๆ อยู่ไกลๆ

“พาฉันไปพบพวกที่กำลังมาตามได้ไหม... กรุณาเถอะ”

ผู้หญิงที่โอบอุ้มห่อสัมภาระอยู่ข้างหลัง กลับเร่งรีบชายคนขับด้วยท่าทางและภาษาท้องถิ่นที่ทิพย์เดาได้ว่าเธอผู้นั้นต้องการเดินทางต่อโดยเร็วที่สุดและชายคนขับก็ทำตาม เร่งเครื่องรถขับจากไปโดยไม่ล้าลา

ทิพย์หมุนคว้างตามแรงเหวี่ยงของรถที่เคลื่อนออกไปอย่างรวดเร็ว มองตามก่อนจะหันกลับชะเง้อมองแสงไฟที่เห็นอยู่ไกลลิบๆ หากเป็นคนที่มาตามหาจริง พวกเขาจะขับรถมาทางนี้หรือว่าจะเลี้ยวไปหาตามชอกชอย และจะกลับออกไปก่อนจะมาถึงหรือเปล่า

เธอวิ่งกลับมาหาชายหนุ่ม “เขาบอกว่ามีคนที่กำลังมาตามหาเรา ฉันเห็นแสงไฟอยู่ไกลๆ ฉันจะลองวิ่งไปดูนะคะ”

“อะ...” เสียงของเขาอ่อนน้อมเต็มที

“ทำอะไรให้ฉันอย่างหนึ่งได้ไหมคะ ร้องเพลงไว้ อย่าหลับนะคะ อย่าหลับ... ตั้งสติไว้... ร้องเพลงไปเรื่อยๆ แล้วฉันจะรีบกลับมา”

“ไปเถอะ...”

“หากเราต้องจากกัน จะเป็นด้วยเหตุใด...” เธอส่งเสียงร้องนำมันเป็นเพลงเดี่ยวที่นึกได้ ลอรัชพิมพ์คำคลอตามอย่างจะให้เธอคลายใจ

“...เก็บความคิดที่คล้ายกัน..... กับความสัมพันธ์..... ที่ติดต่อกันนั้นไว้.....”

“ร้องต่อไป ประเดี๋ยวฉันจะพาคนกลับมา” เธอร้อนรนบอกกล่าวตัดใจผละจากแล้ววิ่งไปในทิศที่หวังว่าจะพบคนที่มาตามหา

ถนนแคบและมีด สองข้างทางเป็นพงหญ้ารก้าง แสงไฟจากบ้านเรือนกระจายห่างๆ เห็นไกลๆ ทิพย์ได้ยินเสียงหอบหายใจของตัวเองถี่กระชั้น มีผู้คนลากรถเลื่อนบรรทุกหีบห่อข้าวของเดินกันออกมาบ้าง ทีวีรถจักรยานผ่านไปบ้าง พอมีรถแล่นมา ร่างบางๆ ก็เข้ายืนขวางแล้วถลาไปเกาะหน้าต่าง รถคันแรกไม่ยอมเลื่อนกระจกลงเสียด้วยซ้ำ มองเธออย่างเดียดฉันท์แล้วเร่งเครื่องจากไป

ทิพย์หอบหายใจอย่างเหนื่อยอ่อน พอเห็นรถคันที่สอง เธอก็ปราดเข้าหา ในสีหน้าทุกข์ร้อน เสียงเธอสั้นรัวเร็ว “คุณมาตามหาคนจากเมืองไทยหรือเปล่า มีคนเจ็บนอนรอความช่วยเหลืออยู่”

“ไม่ใช่ๆ หลีกทางไปๆ”

รถคันนั้นเลื่อนจากไปเร็วจนร่างบางๆ ที่เกาะหน้าต่างหมุนตามอย่างเสียหลัก พอทรงตัวได้หันกลับไปในทิศทางเดิมด้วยอาการชวนเซ เธอก็เห็นแสงไฟจากรถอีกคันหนึ่งสาตตรงมาจนตาพร่า

เธอหมดเรี่ยวแรงและกำลังใจ ขณะนั้นเอง เเงาร่างสูงหนาที่บของใครคนหนึ่งก็เปิดประตูข้างที่นั่งคนขับ สาวเท้าเข้ามาจับแขนเธอไว้ ร่างบางชวนเซเข้าปะทะอกจนอีกฝ่ายต้องโอบรับไว้โดยเร็ว

“ผู้กองภักดี.....”

“คุณเป็นอะไรหรือเปล่า” เสียงถามบอกความโล่งใจเหมือนเขาเองก็กำลังตามหาเธออยู่ด้วยความวิตกกังวลทำให้ทิพย์รู้สึกเต็มตื่น

“ผู้กองลอรัชถูกยิงคะ เขานอนรออยู่ทางโน้น”

“งั้นรีบไป”

เขาพาเธอมานั่ง คนขับรถบีบแตรขอทางถี่ๆ เสียเวลาพอสมควรกว่าจะผ่านผู้คนไปได้ หญิงสาวกระสับกระส่ายสอดสายตามองหา กลัวว่าจะคลาดกับคนเจ็บ

“นั่นคะ เขาอยู่ตรงนั้น” เธอร้องอย่างโล่งใจ

ประตูถูกเปิดแล้วคนในรถก็ถลาลงมายังร่างที่นอนนิ่งไม่ไหวติง

“ผู้กองลอรัช...” ทิพย์ที่ส่งเสียงร้องเรียกอย่างยินดี ชะงัก

เมื่อเห็นท่านอนคอพับ แขนขาไร้การควบคุม “คุณลอรัช.....!!”

เธอร้องออกมา ปราดมานั่งลงข้างๆ จับมืออีกฝ่ายเขย่า

ร้อยเอกภักดีจับชีพจรคนที่นอนนิ่งไร้การตอบสนอง ก้มลงฟังหัวใจแล้วคลำหาจุดชีวิต “หัวใจหยุดเต้นแล้ว” เสียงเขาขริมจับร่างอีกฝ่ายให้นอนตรง วางมือประกบกันที่หน้าอกก่อนจะกดลงเป็นจังหวะต่อเนื่อง อีกครู่หนึ่งเขาก็เป่าลมลงในช่องปากของร่างที่นอนนิ่ง ฟังหัวใจแล้วกดที่หน้าอกเป็นจังหวะอีก

ทิพย์ครวญครางน้ำตาคลอตา

“คุณลอรัช อย่าเพิ่งไปนะคะ อย่าเพิ่งไป เรามารับคุณแล้ว”

ร้อยเอกภักดีพยายามที่จะให้ลมหายใจกับอีกฝ่าย ไบหน้าขริมจัดปรากฏละอองเหงื่อผุดพราย

แต่ในที่สุดเขาก็หยุดความพยายาม “เขาไปแล้ว.....”

“ไม่คะ ลองทำต่อไป... ลองต่อไปนะคะ”

ชายหนุ่มสั่นหน้า “ไม่มีประโยชน์ เขาตายแล้วจริงๆ.....”

ทิพย์ตัวขานิ่งงัน น้ำตาไหลเป็นทาง.....